

Water Always Moves On Gioele Amaro, Charlotte Beaudry, Christian Hidaka, Anthony Miler, César Piette, Chris Succo

Jun 12 — Aug 1, 2020 | Brussels

Almine Rech presenteert 'Water Always Moves On', een groepshow die wordt gehouden van 12 juni tot 1 augustus 2020 in de galerie van Brussel.

Deze eclectische selectie, bestaande uit drie delen, creëert een dialoog tussen de werken van vijf kunstenaars met verschillende achtergronden en werkwijzen. Ze brengt oud en nieuw samen, presenteert schilderijen met een digitale esthetiek en klassieke onderwerpen zoals naakt en vanitas, maar ook doeken waarvan de stijl doet denken aan 'Piero della Francesca' en kunstenaar Paul Klee.

Diverse kunststromingen worden geherinterpreteerd, zoals in Chris Succo's ultra-hedendaagse visie op neo-expressionisme, Christian Hidaka's spel met grenzen, het surrealisme van Anthony Miler en het kunstmatig realisme in de schilderijen van César Piette. Het thema 'kleding' keert steeds terug in de geschiedenis van de kunst: de plooï verwijst naar het fundamentele onderwerp van draperie in de schilder- en beeldhouwkunst. De rokken, doeken en jeans van Charlotte Beaudry zijn een andere manier om reliëf en rondingen te benaderen.

De tentoonstelling start met de schilderijen van de Duitse kunstenaar Chris Succo, die voor deze gelegenheid een nieuwe serie schilderijen presenteert. Een explosie van kleurrijke waterverf spreidt zich uit over het maagdelijke wit van het doek. Uit zijn vouwtechniek ontstaan abstracte landschappen waar de energie vanaf spat. Het tweede deel van de expositie is een uitnodiging om de kunst van vier andere kunstenaars te ontdekken, van wie de werken een echo van elkaar zijn.

Door zijn gebruik van traditionele technieken is de Franse kunstenaar César Piette verbonden aan de geschiedenis van de figuratieve kunst: monochrome lagen, perspectief, licht, compositie en zeer uitgesproken verloop-effecten. Zijn 'hyperplastische' beelden, die zijn geschilderd met een airbrush, creëren driedimensionale effecten die raakvlakken hebben met design, fotografie en reclame. Het onderwerp blijft resoluut klassiek: een naakt, een vogel, een vanitas. Hoewel hij afkomstig is uit de wereld van illustratie, comics en videospellen, beschouwt Piette zijn werk eerder als een bouwspel – een construction game. Hier wordt het kunstmatige voorwerp in de schijnwerpers gezet en het speelse karakter van het speelgoed serieus genomen, en gecombineerd met verwijzingen naar de geschiedenis van de kunst.

De Londense kunstenaar Christian Hidaka laat zijn personages verstijven alsof het iconen zijn. Het zijn gekostumeerde figuren, die hij laat vervloeien met de geometrie van de achtergrond. De unieke beeldtaal van Hidaka is zowel theatraal als raadselachtig. Zijn werken, die verwijzen naar religieuze kunst en de Italiaanse renaissance, maar ook naar de surrealistische landschappen van De Chirico, zijn gepresenteerd als tweeluiken. Voorbereidende studies zijn een belangrijk aspect van zijn creatieve proces.

In het werk van Charlotte Beaudry onderhouden de grote portretten van tieners en de motieven van de plooïen van

kleding een frontale relatie met de werkelijkheid. Het motief en de weefsels doen denken aan modecollecties, modeshows en de bewegingen uit de modewereld in hun artistieke dimensie, waarbij de variaties en kleuren een gevoel van beweeglijkheid oproepen. In de serie Skirt speelt de Belgische kunstenares met de 'iconische' functie van kleding en betoont ze eer aan filmsterren als Isabelle Huppert en Chloë Sevigny.

De Italiaanse kunstenaar Gioele Amaro, die in Parijs woont, omschrijft zichzelf als een digitale schilder. Hij gebruikt traditionele media in combinatie met nieuwe technologieën. Hoewel hij zijn werken digitaal 'schildert' voordat hij ze op het doek afdrukt, bewerkt hij ze nauwgezet na door meerdere laklagen aan te brengen. Dit leidt tot vervormingen in de weergave, die verwarring en fascinatie bij de toeschouwer oproepen. Ze doen denken aan anamorfose, een oude techniek waarmee kunstenaars verborgen – en soms subversieve – boodschappen in hun schilderijen verwerkten.

De draperieën, plooiën en vouwen in zijn werken benadrukken de visuele illusie. Met zijn reliëf- en kleureffecten geeft hij de oorspronkelijke werkwijze een nieuwe draai en laat hij zijn werk kantelen van het figuratieve naar het abstracte. We staan voor selfies, beslagen spiegels die ons realiteitsgevoel verstoren.

De groepshow sluit af met een zaal die is gewijd aan de Amerikaanse kunstenaar Anthony Miler. Hij verrast ons met zijn krachtige contrasten. Miler toont hier twee tegengestelde kanten van zijn werk: enerzijds aangename, vreedzame composities van landschappen met zachte glooiingen, anderzijds tekeningen van grafiet die bestaan uit donkere en gearceerde contouren. Zijn grafisch werk doet denken aan de 'Collecties van tekenen' (1924) van Paul Klee.

Dit is uitgesproken hedendaagse kunst, die niet aarzelt om haar banden met het verleden op te eisen.

- Milena Oldfield